

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. /Részletek **Magyarország Alaptörvényének IX. cikkéből.**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is.

10./ § A médiarendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás.

13. § A tájékoztatási tevékenységet végző lineáris médiaszolgáltatók kötelesek a közérdeklődésre számot tartó helyi, országos, nemzeti és európai, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről, vitatott kérdésekről az általuk közzétett tájékoztató, illetve híreket szolgáltató műsorszámokban kiegyensúlyozottan tájékoztatni. /Részletek **a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből.**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatók szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetőek, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók...

7. § (1) A médiaszolgáltatók, a sajtóterméket kiadók, a kiegészítő médiaszolgáltatást nyújtók, a műsorterjesztők az e törvény hatálya alá tartozó tevékenységek végzése során a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megfelelően, e törvényben meghatározottak szerint kötelesek egymással és a nézőkkel, hallgatókkal, olvasókkal, felhasználókkal, előfizetőkkel kölcsönösen együttműködve eljárni. /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből.**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu
E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu
Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.

Főszerkesztő: **Velkel Árpád**

Kampány-országból jelentjük...

Rendszerkorrekció szükséges — mert addig: **Tovább baktatunk a megosztottság, az igazságtalanság, a korrupció és a nyomor útján!** – halljuk a figyelmeztető szavakat a **rendszerváltozás veszteseinek** több milliós tömegében.

Cikksorozat II.

Békétlenségi forrás a többpártiság?

Pest megye egyik kistelepülésén találomra szólítok meg járókelőket, tudakolva tőlük, hogyan juthatnék el legrövidebben az általam keresett helyi lakcímre. Kevésbé sikeres e próbálkozásom, hiszen a készségességnek nyomát se látom, sőt, az emberek gyanakodva figyelgetnek, látszik, hogy mennyire bizalmatlanok velem, az idegennel, s tulajdonképpen mindegyikük csak afféle körülbelüli információt ad. Ezek ismeretében gyalogolok, amikor egy csaknem teljesen üres parkba érve, hangos szóváltás üti meg fületem:

— **Ne vicceljen már, hogy nincs egy százalaka... Nyúljon csak mélyebben a zsebébe! Nekem sose volt munkám, mert még sehová nem vettek fel, a kajára kell gyűjtenem, ezért koldulok. Magának meg biztosan van nyugdíja, amiből futja, hogy segítsen most nekem...**

Egy barna bőrű, ápolatlan külsejű és kissé dülöngélő fiatalember vágja e szavait a padon ülő idős férfihez, aki efféleképpen válaszolgat:

— **Értem én magát, de higgye el, hogy nincs nálam készpénz, mert pihenni jöttem ide, s nem készülök vásárlásra... És azt sem tudhattam előre, hogy magával itt összefutok...**

— **Megtapogathatom?** – hangzik a válasz, de e pillanatban már odaérek e furcsa módon diskurálókhoz, s nyomatékos hangon kezdem tudakolózni egy utca után, mire az ifjú széleseben elkotródik.

— **Udvariatlanok, erőszakosak ezek...** mutat utána az úr, majd hozzáteszi: **bár vitathatatlan, hogy a cigányság szenvedte meg leginkább a rendszerváltozást.**

Ezek után beszédbe elegyedünk, s közben megtudom, hogy mely irányban juthatok könnyen, gyorsan el az úti célomhoz. De másról is értesülök az alkalmi beszélgetőpartneremtől, aki —

miután mellé leültem — elhalmoz némi élettapasztalati történelemmel, s arról is szól, hogy olvasgatja a világhálós népújságunkat.

— Teljességgel egyetértek a legutóbb cikkük címével — jegyzi meg —, hogy ez a mostani állam-berendezkedés korrekcióra szorul. Mert hogy több ezer sebből vérzik, amit igazol, hogy ténylegesen a megosztottság, az igazságtalanság, a korrupció és a nyomor útján bandukolunk, jóllehet már hetedszer készülünk az úgynevezett szabad választásokra.

Miután bevallom, hogy az említett internetes lapnak én vagyok a főszerkesztője, Péter bácsi — mert így hívják a 80-adik életévén már jóval túl járó urat — közlékeny lesz, s a továbbiakban a dolgom annyi, hogy nagyon figyeljek a mondandóira, amelyek lényegét ekképpen rögzítettem:

— Bár a felszabaduláskor még csak 15 éves voltam, de már részese lehettem a romok eltakarításának a lakóhelyemen. Szüleim akkor tájt még alkalmi munkát végeztek, majd pár holdnyi földet igényelve és kapva, a mezőgazdaságban kötöttek ki. Esténként, amikor apám fáradtan hazajött a mezőről, mindig feszülten számolt be arról, hogy a térségben úgy rajzanak a pártok, mint a legyek. Mindegyik mondja a magát, s afféle messiásként ígéri a jobb jövőndőt. Ebbe a bábeli hangzavarba, belefájdul a legbékétebb ember feje is, sóhajtott fel gyakorta.

A többpárti parlament csatájáról az újságokban olvastam, s őszintén szólva, nem sokat értettem a beszédhalmazokból. Majd jött az 1947-es, augusztus végi választás, amikor 10 párt került az Országgyűlésbe. Hát ott akkora viták kerekedtek, hogy rossz volt róluk hallani. A különféle politikai erők egymás elleni acsarkodásai eléggé gátolták az újjáépítést, no meg a belső életünk gyökeres átalakulását, amelynek fő motorja az államosítás volt, ami kiterjedt az ipari és egyéb munkahelyekre, meg a bankokra. Lett is ezekből hatalmas csetepaté. Ennek során pedig egyértelműen kiderült, hogy a letűnt Horthy-rendszer haszonélvezői, kegyeltjei egyáltalán nem szándékozták felszámolni azt a magánvilágot, amely a megelőző évtizedekben a 3 millió koldust produkálta, akik közül másfél millióan kitántorogtak az óceánon túlra, ahogyan arról József Attila is szólt egyik versében.

Előkerült az első 3 éves terv programja is, de a megvalósítását csaknem megghiúsította, hogy azt 10-féle módon gondolták végrehajtani a parlament pártjai. Pedig tudniuk kellett, ha a szekér előtt lévő igavonókat összevissza rángatják, bizony nemigen halad előre. Pláne, ha a feladatok megvalósítói között már aktívan kezdtek működni a hátráltatók, a szabotálók. Nos, e politikai zűrzavarban az egyetlen kézenfekvő megoldást jelentette, a küzdelmekből utoljára megmaradt két párt, a kommunisták és a szociáldemokraták egyesültek, létrehozva a Magyar Dolgozók Pártját. Ez 1948-ban történt, ami után egy évvel később sor került az újabb parlamenti választásokra, ahol az érintett lakosság több mint 95,5 százaléka részt vett, s közöttük voltam én is. Ekkor született meg az új alkotmányunk, amelyet a népi vélemények-javaslatok alapján dolgoztak ki, majd létrejött a tanácsrendszer is.

Egy szó, mint száz, látványosan és érezhetően kezdett javulni az életünk a kis falunkban is, ahol közutakat fűrtak, járdát építettek, utat portalanítottak, s

megkezdtek a villamosítást. Majd létrejött a termelőszövetkezet, ahová először kissé bizalmatlanul léptek be a földművesek, de hamarosan rájöttek, hogy ott könnyebben boldogulnak, mint egyéni gazdaként. Édesapámék is tagok lettek, én pedig a traktorok és más gépek körül kezdtem sündörögni mind gyakrabban, majd lehetőségem volt, hogy szerelői és lakatosi szakmát szerezzek. Az eredmény azt lett, hogy hamarosan megbíztak a helyi gépműhely létrehozásával.

Itt kell kitérnem arra, hogy a mai történelmi visszaemlékezések teljesen negatívként emlegetik a begyűjtési rendszert, amelyet a tanácsok vezényeltek le, s e vonatkozásban emlegetik a padlások söprését is. Tagadhatatlan, hogy történtek e téren visszaélések, mégis azt kell vallanom, amelyik gazda igyekezett teljesíteni az ebbéli kötelezettségeit pontosan, annak nem volt gondja. Én tudok azonban olyanokról is, többnyire nagygazdákról, vagy az akkori szóhasználattal élve, kulákokról, akik adósak maradtak például a zsír beszolgáltatásával, pedig abból, a disznóvágásaik után a több bödön mennyiség volt elásva, ami lehetővé tette volna az ilyen kötelezettségük teljesítését. Velük szemben valóban fellépett keményen a hatalom. Egyébként tudni kell, hogy a mezőgazdasági termékek egyetlen begyűjtése egyik alappillére volt az közellátásnak, mivel a földosztás utáni területi szétaprózottság nem jelentett garanciát a élelmiszer-szükségletek kielégítésére.

És most nagyot ugrok, s arról szólok, hogy a nálunk, 1951-ben megalakult tsz kiváló eredményeket produkált a szocialista rendszer hátralévő évtizedeiben, amelyhez meg voltak a termőhelyi és technikai adottságok, a jó szakemberek és a szorgalmas tagok, akik a közöson kívül a háztáji gazdaságukban is sikeresen termeltek, a piaci felvásárlók nem kis megelégedésére. A földművelésünk mellett persze az állattenyésztés is nagy hasznot hozott.

Jómagam gépműhelyvezető voltam hosszú időn át, s a trónörököseim is helyben találták meg számításaikat, hiszen a fiam traktoros, a lányom baromfigonozó lett. Majd ránk borult a rendszerváltozás, amely után felszámolták, illetve lényegében szétverték a közös gazdaságunkat is. Nekem muszájból kellett nyugdíjba mennem, a gyermekeim pedig állás nélkül maradtak, akik ma kényszervállalkozásaikból tengődnek.

Maradva a mánál, az a véleményem, **át nem gondolt, sőt, elhamarkodott volt a kapitalizmus bevezetése, az pedig hiba, hogy közben tönkre tették termelőhelyeket, minek következtében másfél-kétmillió ember lett megfosztva az „élet anyjától”** — e kifejezést Juhász Gyula költő használta —, **a munkától.** Tény, hogy a szocializmusnak voltak hibái, de azokat eltúlozták a teljes változást akarók, akik arról hallgattak, hogy a közösségi világunkban éppen a kapitalista módszerek alkalmazásai jelentettek fékeket-zavarokat, például akkor, ha az állami gazdaság igazgatója, vagy a szövetkezet elnöke magáénak tekintette azt a céget, amit irányított. Ami pedig a piacgazdaságot illeti, szerintem, azt nem szabad öntörvényűen működtetni, hiszen a különféle csoportérdekek versenyében elvész az általános ellátás igényének kielégítése, a külföldi áruk behozásával pedig

felhígul a minőség. Úgy vélem, **hiba volt a sodróerejű magánosítás is, merthogy adni kellett volna jelentős esélyt a szövetkezeti és az állami szférának is, hogy például ők is versenghessenek a fogyasztók kegyeiért. Tévedés volt teljesen kiiktatni a gazdasági és társadalmi rendből a tervezés műveletét, mi több, az árak ellenőrzését sem kellett volna megszüntetni, a pénzhajszát viszont jelentősen kellett volna korlátozni.**

Hát én most úgymond szépkorúként, jóval túl a 8. X-en, kétségbeesve hallom a tényeket arról, hogy 10 ezrek hajléktalanok, 100 ezrek munka nélkül, körülbelül fél millióan külföldi munkára kényszerülve élnek, milliók pedig a létminimum alatt, illetve ezen belül a szegénység pokoli bugyrában vergődnek. És most megint választás előtt állunk. Újra megindult a pártok könyörtelen harca a voksokért. Tucatnál is több politikai csoport jelezte már az indulását, s a félelmetes erővel és tartalommal tomboló kampányuk egyre biztosan jó lesz: tovább mélyíthetik a békétlenség forrását! Az egyszerű emberek pedig csak kapkodják a fejüket, de nem tudnak egyelőre kórusba állni, mert ők is nagyon megosztottak. Itt mindenki a demokráciáról beszél, fecseg, miközben az elmúlt 20-25 év hazai valósága bizonyosságot adott az egykori neves orosz-szovjet író, Alekszandr Solzsenyicin „Hogyan mentsük meg Oroszországot?” című kiskönyvében található e sorok igazságáról: Sz. L. Frank szerint a demokráciában is a kisebbség uralkodik, V. V. Rozanov pedig azt közli, hogy a demokrácia a jól szervezett kisebbség uralma a szervezetlen többség fölött.

2013. október 7.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a rendszerváltozás veszteseinek készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
